

L'heretgia

Dv, 14/09/2012 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

"El millor de la religió és que provoca heretges".

Ernst Bloch, citat per [Lluís Duch](#).

Em sento una mica esgarriacries. La manifestació per la independència d'aquest dimarts fou un èxit rotund. Els que no compartim la solució proposada però sí el malestar que l'ha impel·lit nedem entre intentar, de nou i sense massa esma, proposar una nova síntesi -com a mínim entre el catalans- i posar aigua al vi embriagador per fer veure sòbriament als nostres compatriotes que si estan cansats d'esperar una Espanya federal és possible que arribin exhausts a una Catalunya independent. D'això en vaig parlar poques hores abans del dia *de autos* [[aquí](#)] o sigui que ara parlaré d'un altre aspecte que em fa reflexionar.

Deia que em sento esgarriacries perquè tothom coincideix en valorar tan i tan positivament la dosi d'il·lusió i esperança que traspua aquesta reivindicació. De l'alegria embriadagora, com deia. Tenen força raó, de fet. La crisi dels grans relats, també dels grans relats catalans, provoca, d'una banda, moltes dificultats de les grans opcions polítiques per generar propostes il·lusionants i, de l'altra, l'aparició de relats més simples per vehicular la capacitat d'il·lusió (d'encantament) que tots portem a dins. Crec que, per exemple, és el que passa a les benestants societats daneses o holandeses (corregit en aquest cas en les darreres eleccions) o en la desesperada societat grega. El nostre relat simple (no dic ximple, ni simplista, dic simple) és el de la independència. Es diu de seguida, identifica clarament 'el mal' i la seva solució (el sistema binari ens consola) i ningú repara en els costos. I es basa, finalment, en un sentiment inesborralbe de pertinença nacional que, sigui dit de passada, ha fet més mal que bé als que pretenien ridiculitzar-lo. Els sentiments també compten en política.

La nova religió catalana

Però no tan sols són els grans relats polítics els que van entrar en crisi. Ho són també els religiosos i, concretament a casa nostra, el cristià. De la manera com estaven narrats, potser calia, de fet. Però no deixa de ser significatiu que en la cosmogonia dels catalans primi el greuge nacional per damunt d'altres greuges que, almenys a mi, em dolien molt: que creixi el nombre de pobres i d'aturats, que es mati gent impunement a les guerres o que molts joves catalans visquin sense cap mena de perspectiva. No dic que el primer no compti, és clar, o sigui incompatible amb el segon grup. Em preocupa que el segon ni tan sols s'esmenti i, òbviament, que no generi ni les passions, ni les emocions ni els sentiments del

primer. Sospito que una de les causes del canvi d'objectiu del nostre relat és precisament la pèrdua de pes de la religió, especialment la cristiana i concretament sobre els joves, al nostre país.

M'explico. El cristianisme segueix Jesús de Natzaret. Aquell qui, per cert, era odiat pels líders nacionals jueus per la seva connivència amb cobradors d'impostos i altres funcionaris romans. Bé. El centre del *programa* de Jesús és l'"altre", que cal estimar "com a un mateix". I a Déu "sobre totes les coses", que s'encarna en qui quan té set se li dóna de beure, etc... perquè es compleixi la profecia d'Isaïas que els cecs hi vegin, que els sords hi sentin i que els pobres ja no ho siguin. A mi, aquest programa m'entusiasma. A diferència d'altres, és una mica més complex i no ho amaga (sense anar més lluny, la *marca de la casa* és una creu). I la seva 'assemblea nacional' (l'Església) deixa clar que el seu paper com a institució no és liderar-ho, sinó que ha de ser cada una de les persones que triï el camí per fer-ho. Però m'entusiasma. I no comprenc com és que -en canvi- l'entusiasme de molts dels meus compatriotes, amics inclosos, partits polítics inclosos, és en un altre lloc on el que caldria, potser, és més prudència. Fixeu-vos, si no, els símptomes de *devota religiositat* que exhibeix aquesta nova comunitat independentista. Almenys el cristianisme té Caritas.

De manera que no participar d'aquesta festa i, a més, advertir dels seus límits degudament ocultats, et fa pensar si no ets idiota, perquè m'agradaria molt compartir plenament l'alegria amb els meus conciutadans. Però com que la Catalunya independent haurà de tenir la seva dosi d'idiotes jo ja m'hi presto, si volen. Serà la meua sincera contribució. L'heretgia.

[N'he parlat recentment més als posts [Cristians per la independència, sí!](#), [Els 'nacionals' a Montserrat](#) i [Tres tesis](#)]

Foto: una reunió dels Cristians per la independència. Font, [aquí](#).